

SCRISOARE CIRCULARĂ - august 1993

Vă salut pe toți din inimă în Numele scump al Domnului Isus Hristos, cu cuvântul din 2 Tim. 2,19: „*Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”*”; și: „*Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!*” Aici este vorba despre ceea ce însuși Dumnezeu a făcut și face, despre temelia clădirii așezate de El și despre Biserica Sa pe care El însuși o zidește pe baza descoperirii Sale personale, conform Matei 16,18. În epoca creștinismului primar, credincioșii biblici au trăit împlinirea făgăduințelor pe care le-a prevestit Dumnezeu prin prooroci. Domnul a răscumpărat Biserica Sa și o zidește. Pentru această zidire, El a rânduit diferite slujbe (1 Cor. 14, 28; Ef. 4 și altele). Astfel de bărbați sunt numiți lucrători împreună cu Dumnezeu, conform chemării lor divine (1 Cor. 3, 9). Domnul vorbise deja prin proorocul Isaia: „... *de aceea, așa vorbește Domnul, „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă...*” (Cap. 28, 16). Însuși Dumnezeu a pus piatra de temelie pentru construcția Bisericii Sale. El este Cel ce va așeza și piatra de încheiere (Zah. 4, 7). Isus Hristos este piatra din capul unghiului și piatra de încheiere. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega. Despre temelia aceasta scrie apostolul în 1 Cor. 3, 11: „*Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.*” Noi trebuie să fim atenți în ce mod se construiește mai departe pe această temelie sfântă. Cele cinci slujbe rânduite de El formează modelul original-apostolic care rămâne în vigoare până la desăvârșirea Bisericii. Apostolul relatează mai detaliat despre diferitele posibilități de zidire pentru fiecare în parte. El se referă mai ales la acele persoane care zidesc după gândirea lor proprie și nu conform planului divin de construcție. Ziua judecății, așa spune el în continuare, va decide prin examenul focului dacă lucrarea lor va rezista. Aceasta nu are însă nimic de-a face cu răpirea impecabilă a celor ce fac parte din Biserica Mireasă, fără pată și zbârcituri, și care vor fi răpiți înaintea necazului cel mare, ci arată înspre ziua Domnului care aduce judecata de foc pentru cei rămași în urmă. Aici sunt în cauză acei, după cum spune Scriptura, care vor fi salvați ca un tăciune din foc și care vor avea parte doar de învierea a doua. Gloata celor întâi născuți crede așa cum zice Scriptura, și este zidită pe temelia aceasta preasfântă a credinței. Credința lor este încercată deja acum prin tot felul de examene autentice spre slava și mărirea lui Dumnezeu la descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1, 7). Nimeni să nu se înșele singur și să-și închipuie că va fi prezent la răpire și va rezista înaintea Domnului cu o lucrare proprie. Tot ce nu a fost zidit după modelul original divin, va arde în flăcări. Înaintea lui Dumnezeu poate rezista cu adevărat numai ceea ce vine de la El și ceea ce se întâmplă conform Cuvântului și voii Sale. Lucrarea proprie, chiar dacă este smerită, nu ajută la nimic. Nici așa-zisele practici creștine care nu au fost împlinite conform Cuvântului, nu sunt valabile. Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său și slujitorii Lui procedează la fel, adică numai conform poruncilor Sale.

Biserica este dependentă de Hristos și este subordonată Capului, pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească prin aceasta, iar lucrarea Lui să fie continuată, până când sfârșitul este identic cu începutul.

În Psalmul 118 a fost spus că această piatră va fi lepădată de către constructori. Însă pentru Biserică, El a devenit piatra aleasă, iar toți credincioșii adevărați „*ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.*” (1 Petru 2, 5).

Înainte ca apostolul Pavel să vorbească despre tema din 2 Tim. 2,19, el s-a referit la bărbații care răspândeau învățături greșite și care susțineau chiar că învierea ar fi avut loc deja. În ciuda învățăturilor false care provin întotdeauna de la o inspirație falsă, apostolul a arătat că temelia stabilă, pusă de însuși Dumnezeu, va rămâne și va rezista, indiferent de ceea ce se va întâmpla: Biserica adevărată a Domnului rămâne în Cuvânt sub călăuzirea Duhului Sfânt și poartă pecetea Lui. Domnul îi cunoaște pe ai Săi care s-au îndepărtat de la toate nelegiuirile, iar ai Lui Îl cunosc pe El.

Cine este născut prin Duhul din Cuvântul-sămânță, aparține de neamul dumnezeiesc, și numai cine este născut din Dumnezeu va putea și se va subordona lui Dumnezeu și ordinii divine.

Toți acei ce sunt născuți din Cuvântul-sămânță vor rămâne în învățătura Cuvântului. În Fapte 4, Petru, care era umplut cu Duhul Sfânt, justifică înaintea bătrânilor și dregătorilor poporului, vindecarea unui olog din naștere și îi învinuiește cu textul biblic despre constructori: „*s-o știți toți, și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.*” (vers. 10- 12).

În Psalmul 118 lepădarea pietrei din capul unghiului este văzută în ochii noștri ca o minune venită de la Domnul. Direct după aceasta stau scrise cuvintele următoare: „**Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!**” Conducătorii spirituali ai poporului Israel au împlinit acest text din Scriptură și astfel a început ziua mântuirii pentru întreaga omenire (Isa. 49, 8; 2 Cor. 6, 2).

În cuvântul de introducere este vorba despre pecete. Domnul și Răscumpărătorul nostru era Cuvântul devenit om - Fiul Omului. El purta pecetea lui Dumnezeu. „... *căci Tatăl, adică însuș Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.*” (Ioan 6, 27b).

Toți răscumpărații sunt născuți din nou din același Cuvânt-sămânță al făgăduinței divine spre o nădejde vie (Iac. 1, 18; 1 Petru 1, 23). În interiorul lor, în suflet, ei sunt identici cu El prin lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt și sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării și a transformării (Ef. 1, 13). Întreaga Biserică poartă pecetea Lui și este casa – Biserica Dumnezeului Celui viu, stâlpul și temelie adevărului (1 Tim. 3, 15).

Apostolul Pavel se referă prin pecete în mod deschis la cei ce L-au aflat pe Domnul prin slujba Sa. „*Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul. Iată răspunsul meu de apărare împotriva celor ce mă cercetează.*” (1 Cor. 9, 2-3).

Roadă slujbei este de fapt legitimația propriu-zisă care nu poate fi anulată prin nici un argument. Dacă totuși se așează cineva la judecată împotriva unui trimis al lui Dumnezeu, așa cum a trebuit s-o afle cu durere și apostolul Pavel, totuși aceasta nu schimbă cu nimic faptul că lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, prin vestirea Cuvântului dintr-o gură însărcinată, are loc în cei ce primesc Cuvântul prin credință. Criticii care sunt plini de invidie și egoism își păgubesc lor și altora care cad sub influența lor. Dumnezeu a trimis Cuvântul Său infailibil prin bărbați care greșesc. Cine vrea să critice, găsește la fiecare om al lui Dumnezeu ceva.

Pavel putea să arate spre pecetea dumnezeiască a slujbei sale apostolice, spre roadă slujbei sale. Aceasta era justificarea lui față de cei care ședea la judecată împotriva lui. Cine îi judecă pe cei ce sunt trimiși de Domnul, nu va ajunge niciodată la satisfacția binecuvântării lui Dumnezeu care se revarsă prin vestirea Cuvântului; chiar mai mult, un astfel de om mărturisește prin propria lui lucrare că neglijează și respinge hotărârea dumnezeiască neavând parte de ceea ce se întâmplă printr-o slujbă rânduită de Dumnezeu. Pentru cei chemați de însuși Domnul, mai este încă valabil ceea ce este scris în Luca 10, 16: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește.*”

În generația aceasta noi L-am auzit pe Domnul vorbindu-ne prin „AȘA VORBEȘTE DOMNUL” din Cuvânt. Au existat bărbați ai lui Dumnezeu care au avut o însărcinare deosebită în legătură cu istoria mântuirii. Lor li s-a adresat Dumnezeul Cel viu cu Cuvântul viu pe care ei l-au dat doar mai departe. Și noi am trăit și am văzut cum a fost pus din nou pe sfeșnic Cuvântul original al lui Dumnezeu. În nici un timp din istoria omenirii nu a fost descoperit planul lui Dumnezeu atât de clar și atât de deplin, ca la început și acum la sfârșitul timpului de har.

Acum nu mai este timpul cunoștinței firești pe baza căreia îți poți închipui ceva care umflă (1 Cor. 8, 2), ci epoca profetică în care a fost dezvăluit întregul adevăr al Cuvântului și toate tainele ascunse.

Pavel scrie către Biserica din Efes: „*Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul.*” (Ef. 3, 4-5). Dumnezeu avea prooroci în Vechiul Testament prin care El a prezis ceea ce se va întâmpla. De aceea este scris: „*Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.*” (Luca 16, 16).

În Noul Testament sunt apostoli și prooroci nou-testamentari, și învățători care rânduiesc Cuvântul profetic sub călăuzirea Duhului Sfânt. Pentru faptul că proorocia are mai multe domenii, aici este vorba despre pluralitatea duhurilor profetice: „*Fiindcă puteți să proorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor.*” (1 Cor. 14, 31-32).

O formulare asemănătoare găsim și în ultimul capitol din Sfânta Scriptură: „*Și îngerul mi-a zis: „Aceste cuvinte Sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, care au să se întâmple în curând.”* (vers. 6).

În general, ungerea Duhului Sfânt există și se odihnește peste credincioși: sunt date nouă daruri duhovnicești (1 Cor. 12) și nouă roade duhovnicești (Gal. 5), și există duhul proorociei care prezintă multitudinea Cuvântului profetic Bisericii. De remarcat este faptul că și cuvântul „robi” este scris la plural când este vorba despre descoperirea lucrurilor pe care Dumnezeu le are de transmis Bisericii Sale în profeția biblică. Este scris: „... *ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.*” (Apoc. 1, 1).

Tot ce a fost descoperit de Dumnezeu în mod deosebit printr-un rob al lui Dumnezeu, fie el prooroc sau apostol, ca de exemplu Pavel, Ioan, Branham și alții, este destinat pentru întreaga Biserică, iar robilor Săi rânduiți de El le este făcut de cunoscut prin descoperire. Întotdeauna este unul și același Duh Sfânt care se face cunoscut în multe feluri. Aceste domenii diferite sunt cuprinse în lucrarea Lui.

În această epocă profetică, Duhul profeției lucrează în mod deosebit. Acum nu mai este cazul, așa cum se subliniază în adunările carismatice, ca toți credincioșii să devină prooroci și ca toți să proorocească la comandă, ci este timpul ca toți credincioșii adevărați să se supună călăuzirii Duhului Sfânt și să primească descoperirea despre desfășurarea lucrării profetice de mântuire din Cuvânt.

Ce folos le aduce oamenilor, dacă ei proorocesc ceea ce și-au aranjat dinainte și gândurile lor proprii le întăresc cu «AȘA VORBEȘTE DOMNUL»? Aceasta se face cu o intenție bună, dar este o înșelăciune smerită. Proorocul Ieremia și proorocul Ezechiel au descris în mod deosebit domeniul acesta.

În Ezechiel cap. 13, proorocul lui Dumnezeu a fost solicitat să vorbească astfel: „*Fiul omului, proorocește împotriva proorocilor lui Israel, care proorocesc, și spune celor ce proorocesc după gustul inimii lor: „Ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Vai de proorocii fără minte, care umblă după duhul lor și nu văd nimic!” „...Vedeniile lor sunt înșelătoare, și proorociile lor mincinoase. Ei zic: „Așa vorbește Domnul!” „Nu sunt înșelătoare vedeniile pe care le aveți, și nu sunt mincinoase proorociile pe care le roștiți? Voi ziceți: „Așa vorbește Domnul!” în timp ce Eu n-am vorbit. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că spuneți lucruri înșelătoare, și vedeniile voastre sunt minciuni, iată, am necaz pe voi” „...Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rățăcesc pe poporul Meu, zicând: „Pace!” când nu este pace” „Iar tu, fiul omului, întoarce-ți privirile împotriva fiicelor poporului tău, care proorocesc după gustul inimii lor” „... înșelând astfel pe poporul Meu care ascultă minciunile voastre” „...Vă voi rupe măhramele, și voi scoate pe poporul Meu din mâinile voastre, ca să nu mai cadă pradă în mâinile voastre; și veți ști că Eu sunt Domnul.”*”

Indiferent cât de frumos ar suna dorința din Numeri 11: „*Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci, și Domnul să-Și pună Duhul peste ei*” (vers. 29), Pavel totuși întreabă: „*Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?*” (1 Cor. 12, 29-30). Același Pavel spune: „*Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să proorociți...*” (1 Cor. 14, 5). Duhul este făgăduit tuturor (Fap. 2, 38-39), dar nu toți sunt prooroci.

Apostolul scrie: „*Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?*” (1 Cor. 14, 23). Dumnezeu are o ordine precisă.

Mai întâi este darul proorociei care slujește la zidirea Bisericii și conține întotdeauna trei lucruri: zidire, sfătuire și mângâiere (vers. 3).

În al doilea rând, există darul proorociei prin care sunt descoperite gândurile și planurile necredincioșilor care vin la adunare. „... *Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.*” (cap. 14, 25). Unde s-a întâmplat până astăzi, ca necredincioșii să vină în adunare, iar planurile și gândurile ascunse din inima lor să fie descoperite încât să cadă copleșiți pe fața lor, mărturisind: „Dumnezeu este în mijlocul vostru!”? Oamenii proorocesc într-adevăr ca în zilele lui Ahab, fără să-și dea seama că este un duh de minciună care imită doar Duhul Sfânt.

În al treilea rând, despre „*prooroci, să vorbească doi sau trei ... Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă.*” (1 Cor. 14, 29-30). Se poate întâmpla ca o slujbă profetică să fie îndeplinită, dar prin care nu este scos în evidență miezul, esențialul, ci este descoperit altuia care ascultă în adunare.

Atunci când vorbește Duhul lui Dumnezeu, nu este o repetare de versete biblice sau alte vorbe smerite, nu este vorba despre o pășune verde cu apă proaspătă – aceasta stă scris deja în Psalmul 23, ci ceea ce transmite Dumnezeu Bisericii este ceva foarte concret. Ceea ce este scris deja în Cuvânt poate fi predicat, învățat și expus.

Mulți au fost martori că prin slujba profetică a fratelui Branham s-a spus concret în timpul rugăciunii prin descoperirea Duhului, cine sunt oamenii, de unde vin, care era dorința lor, ce au gândit înainte, ș.a.m.d., exact așa cum s-a întâmplat în slujba Domnului nostru când El a vorbit cu Natanael, cu Simon Petru, cu femeia de la fântână și în celelalte cazuri cunoscute. Dumnezeu este întotdeauna foarte concret. La El nu există un „sondaj de teren”, un dubiu sau o lucrare imprecisă în care să bagi de vină celor ce probabil nu au crezut, dacă evenimentele prezise nu s-au împlinit. Duhul lui Dumnezeu este Duhul adevărului; trecutul, prezentul și viitorul au aceeași măsură pentru El.

Este ușor de stabilit unde lucrează Duhul lui Dumnezeu: și anume acolo unde oamenii sunt introduși în Cuvântul descoperit și astfel în voia lui Dumnezeu. Noi trebuie să învățăm să deosebim între așa-zisa lucrare spirituală carismatică în care fiecare merge pe calea lui proprie mai departe rămânând în învățăturile tradiționale moștenite și lucrarea adevărată a Duhului Sfânt prin care toți sunt aduși pe calea lui Dumnezeu fiind întemeiați biblic.

Peste cel ce se odihnește acum cu adevărat Duhul lui Dumnezeu, acela va crede făgăduința și va poseda mărturia adevărată a lui Isus care se manifestă numai prin duhul proorociei. „... *mă aflu în ostrovul care se*

cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos" (Apoc. 1, 9b). „... (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei)." (Apoc. 19, 10b).

Din păcate este de observat că oamenii care se pretind a fi prooroci și le prezintă oamenilor doar vânt, aceștia îi țin departe prin lucrări evlavioase pe credincioșii naivi de lucrarea propriu-zisă a lui Dumnezeu. Și acum există suficient de mulți zidari care sunt foarte ocupați, însă care leapădă piatra de încheiere, deși ei vorbesc și predică despre El așteptând venirea Lui. Între teorie și practică se află deseori distanțe foarte mari.

Se poate citi, de exemplu, titlul promițător «Creștinismul filosofic sau creștinismul primar». Ceea ce urmează însă în expunere are mai mult de-a face cu filosofia decât cu creștinismul primar-original. Câte lucruri nu sunt prezentate ca fiind „apostolice”, însă la o privire mai atentă observăm că în realitate nu au nimic comun cu apostolii. Pretutindeni se vorbește despre adevărul biblic și învățătură, dar cum este în realitate?

Cine se bazează pe propria înțelepciune în probleme duhovnicești, se rătăcește. Conținutul divin al Cuvântului poate fi explicat numai prin descoperirea Duhului. Chiar dacă cineva susține cu multă râvnă că este în adevăr, totuși acesta poate fi din bucăți bine aranjate, din adevăruri parțiale, rupte din context. Noi trebuie să pășim pe terenul divin al descoperirii, să ne îndreptăm înspre locul preasfânt înaintea lui Dumnezeu și să-L lăsăm să ne vorbească prin Cuvânt și Duh în timpul vestirii. Mărturia triplă a sângelui, a Cuvântului și a Duhului formează o unitate (1 Ioan 5, 5-8; Ef. 5, 26-27; Ioan 3, 3-7). Rămâne adevărul: Domnul îi cunoaște pe ai Săi. Ei aud glasul Lui și Îl urmează.

În ciuda tuturor tâlcuirilor și al învățăturilor nebiblice rămâne în picioare casa lui Dumnezeu, Biserica, care este temelia și stâlpul adevărului. Aici își are locul pecetea lui Dumnezeu și cei pecetluiți cu Duhul Sfânt, pentru că ei formează Biserica-Mireasă ca gloată biruitoare, care va fi răpită.

Relatare misionară

Din toată lumea vin știri de care ne bucurăm. Cuvântul viu descoperit nu se întoarce niciodată fără roade înapoi. El isprăvește până la marginile pământului scopul pentru care a fost trimis. Eu sunt mulțumitor pentru prioritatea pe care o am de a vesti acest mesaj minunat al lui Dumnezeu pe toate continentele. Domnul a binecuvântat cu adevărat neîntrerupt, peste cererile și închipurile noastre. Și despre activitatea fraților noștri Barilier și Genton sunt multe de relatat, la fel și despre frații din toată lumea. Noi vedem cum Biserica-Mireasă este chemată afară din toate limbile, popoarele și națiunile, este hrănită și pregătită. Noi suntem mulțumitori pentru toate ușile și inimile deschise. Dacă am relata cu amănunte, am putea scrie despre fiecare țară mai multe articole. Noi pur și simplu suntem mulțumitori că Domnul cel credincios zidește Biserica Sa, și pe noi ne-a făcut lucrători împreună cu El pentru desfășurarea istoriei mântuirii care ajunge acum la apogeul ei.

În credințioșia Lui, Dumnezeu S-a îngrijit ca predicile fratelui Branham să fie traduse, scrise și tipărite în diferite limbi. În felul acesta poate fi servită poporul lui Dumnezeu hrana spirituală, Cuvântul făgăduit și proaspăt. Tuturor celor care participă la această lucrare dumnezeiască, care o poartă pe mâini de rugăciune și o sprijină cu darurile lor, le revine mulțumirea aici în locul acesta în Numele Domnului. El să răsplătească cu bogăția Lui!

Vă rog să vă gândiți în rugăciunile voastre la mine și la slujba care mi-a fost încredințată. În august este planificată o călătorie misionară prin mai multe țări din Africa de Est și Africa Centrală, iar în octombrie prin unele țări din Asia.

Domnul i-a poruncit proorocului Moise să pronunțe binecuvântarea peste poporul Său. Și nouă ne-ar face bine, dacă ne-ar fi clar că Dumnezeu este îngrijorat și astăzi în același fel de poporul Său. El gândește ceea ce face și El face ceea ce gândește: „*Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!* (Num. 6, 24-26). Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi. Dragostea mea este cu voi cu toți în **Hristos Isus.** (1 Cor. 16)

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Fromb